

Kunsten har altid – i den europæiske kontekst vi refererer til - været rummet for udødelighed. Livet er kort og kunsten er lang og derfor, har den skullet fastholde livet, det flygtige nu, eller indgyde evigheden. Efter at kirken og adelen satte kunstværket frit, har det stadigvæk haft status som ”udødeligt”. Kunstværket består udover sin tid, hvis det altså er godt nok og udsiger et eller andet essentielt om det at leve, men værksformen i dag er i opløsning, fordi livsværdierne er i opløsning. Værket laves ikke længere for eftertiden, selvom noget kan blive stående og forhåbentlig er vi enige om at bevare og værne om den kultur vi hviler på. Vores arv.

Kunsten har altid været og skal være levende i sin tid først og fremmest. og her er det nu spørgsmålet om den menneskelige eksistens det gælder, om mennesket, som vi kender det og er opdraget med det:

Man fødes – man vokser op – man forplanter sig – man dør. Den enkle mekanisme er ved at vakle – og det ses bl.a. ved at fx. den cykliske tid, ældningsprocesserne sløres og døden fortrænges. Vi har ikke længere noget ritual omkring døden, den fortrænges fra livet – vi vil ikke være ved, at vi er stykker biologi, slet ikke at vi er i pagt med en større orden af liv og død – og i stofskifte med naturen. Forgængeligheden skjules via forfængelig ydre kontrol. Men vi er endnu ikke udødelige...

TIDEN ER DET ENESTE VI HAR

Det vilkår at vi fødes alene og dør alene er et fællesvilkår. Hvor går du hen med den alenehed?

Til kunsten? Til kirken? Til psykiateren? Til dine nærmeste?

Tiden er det eneste vi har, sagde min far – et par år før hans død – vi har alt, hus, bil, dybfryser, telefon – et fantastisk sted at leve.

Vi har nok af alt – det eneste vi ikke har nok er TID!

Hvad vil der så ske, hvis vi fik mere tid?

Ville vi blive lykkeligere af at have længere tid til at få gjort vores ting?

Vil vores kød og blod blive mere brændende?

Vil vi blive bedre til at leve?

Tiden er noget der går...i vores digitale tidsopfattelse er de cykliske principper sat ud af spillet og hermed myten om mennesket som gentagelse, eftertankens ritual, refleksionsrummet er blevet hjemløst. At kende stilstanden som et rum af væren ligger derfor ikke længere indlejret i nutidskulturen.

Alting skal gå hurtigere og hurtigere og døden er stilstanden – man udskyder - ingen døde punkter, siger man. Man har ikke tid til døden – ligesom man heller ikke har tid nok til livet selv, virker det som om, når

vi hører om det stigende antal udbrændte mennesker.

Det er det ydre skin, det numeriske, det apollinske der dominerer verden

Vi kikker ind under sminken i HOTEL VANITAS! Vi lurer på existensen bag de pealede fascader og ser skelettet grine bredt bag masken!

Hotel Vanitas stiller spørgsmålstejn ved om vi som mennesker er udødelige eller skal være det – om kunsten er udødelig eller skal være det? Vi sætter focus på forfængeligheden og forgængeligheden – i menneskelivet og i kunstværket - vores menneskelige forfængelighed, magtens og mediernes forfængelighed – og vores menneskelige ståsted. Vi står overfor et skaberværk – en natur – som vi fornægter som værende en del af os, og som vi i moderniteten kun stræber efter at kontrollere. Vi beskæftiger os med livsprocesser, forandring, som har med livet og dødeligheden at gøre. Vi tager spørgsmålet om livsindhold og kultur omkring dødeligheden op, og vi forbeholder os retten til at erkende vores egen skrøbelighed, historie og identitet som mennesker, med behov for ceremonier omkring det menneskelige og dermed det dødelige. Vi forholder os retten til at kritisere magten, som fratager os livet. Vi projicerer den krig, som foregår om ørene på os op på væggen og stiller etiske spørgsmål om – hvad skal det til for? Hvad er meningen?

Hvor er vi på vej hen med et magtbegreb, hvor krig og udbytning retfærdiggøres under succesbarometeret: Penge. Hvor flertallet i verden sulter for at nogen få kan få suget fedt? Kan vi som kunstnere – med vor indsats – gøre en forskel? Skal man sætte sit eget liv på spil – sætte sit eget pund ind som Orlan eller Stellac gør det, som så mange rabiater kunstnere har gjort det, eller kan man undgå torturen og volden – også på egen krop – ved at gå andre veje? Når man nu, som menneske er modstander af vold og tortur, kan man så som kunstner finde veje der viser et eksistentielt, moralsk og menneskeligt syn uden at gå medievejen – når vi ved at mediepåvirkningen er den der styrer over 90% af menneskers bevidsthed i dag – i vores del af verden altså – de sidste meget få procentsatser, der selv igennem mødet og rejser og læsning, danner deres egen verdensopfattelse er os selv - fordi der er tale om kunstnere, forfattere og videnskabsmænd. Og – er det kun os selv vi vil tale med?

Jeg ønsker af hjertet – som man i øvrigt nu har fundet ud af er et tænkende organ – at man må knytte intelligentsiaen til kunsten, sammensmelte tænkning og kunstnerisk praksis i et gesamt-kunstværk, og give det en global retning, som peger ud over vor egen selvopfattelse og selvtilstrækkelighed.

Det kunstneriske arbejde vi laver i Vanitas handler om det eksistentielle.

Mødet er centralt. Mødet er det vigtigste forum for forandring.
Kunstnerne – VI - bliver nødt til at komme på banen. Det gælder ikke bare om at bryde ud af den traditionelle isolation, som en del arbejde kræver, når vi taler om fordybelse - især da når vi taler om døden og vort forhold til den – men ligeså meget om også at kræve den fordybelse – for andre end os selv. Hermed nedbryde nogen arbejdsnormer og faglige skel, hvor værksformen bliver omformuleret, hvor nye rum dannes. Det eneste der holder liv i værksformen er sådan set, at man samfundsmæssigt skaber en udødelighed omkring værket, at man desuden skal kunne prissætte det – og at kunstnerne skal leve og have en identitet. Så – med mindre vil ende igen som bestillingsarbejdere, denne gang for erhvervslivet, er vejen at vi , mens lønforhandlingerne foregår, melder os som Art Angels...og det gør vi så.

For samvittighedens skyld: Fordi det budskab, den holdning man har – det man vil frem til – kan ikke rummes i det kunstsyn og i den samfundsforordning, hvor nuet ikke leves og hvor døden fortrænges. Kan samvittigheden komme frem i manegen hvis man ikke betjener sig af medierne? Hvis man ikke eksponerer sig selv? Det er eet af kunstens dilemmaer i dag!

Og hvad er det for en samvittighed vi taler om: Jo her er det – dødelighedens – at vi er dødelige og må finde en vej til livet, til at tage ansvaret for nuet, fordi vi er så heldigt udstyrede, at vi har en død, der tikker fremme ved mållinjen...og inden vi når den, skal vi ha levet et værdigt og ordentligt liv. Og hvad er det?

En talerstol for skrøbeligheden, en talerstol udover os selv, det er den kunstneriske stræben og drivkraften er længslen, efter indsigt i hvad der er menneskeligt, hvad der er guddommeligt. Vi lægger os selvfølgelig her i en forlængelse af en memento-mori tradition – hvor vi, med knogler og benpiber husker os selv og de levende på at nuet er – helligt!

At ta skrøbelighedens, ta dødelighedens parti i vor tid kan vi..men her er vi produktionsmæssigt og ideologisk usamtidige, som al kunst der stiller spørgsmål og krav til livet selv - og sin egen betydning på højkant. Vi er på herrens mark!

Døden er den gave der gør os levende, der får os til at reflektere og prioritere, hvad vi vil bruge tiden til...